

ЕМИЛИЯН СТАНЕВ

МОИТЕ ПОЗНАТИ

chitanka.info

Аз имам в гората много познати, но за съжаление те не искат да знаят за мен и щом ме видят, бягат.

Не се сърдя, че те ме избягват, но ми е мъчно, че не мога да им припомня добрините, които съм им правил. Да вземем сърната с алуминеното копче на ухото. Тя дължи живота си на мен, но днес, като се срещнахме на горския път, така се уплаши, сякаш видя най-страшен враг. Пък ако не бях аз, човекът, тя нямаше да тича сега из прекрасната гора и да пасе росната трева край потока. Още преди две години, когато бе малко, съвсем безпомощно сърненце, щяха да я изядат лисиците. Ще ви разправа какво се случи преди години и откъде се взе това копче на ухото ѝ.

Сърните се багнят в края на май. Отначало крият сърнетата в шумата. Чакат да позаякнат, да ги поведат със себе си. Те не смеят да ги водят навсякъде, особено нощем. Нощем сърните-майки пасат сами, а малките търпеливо чакат призори майките си да ги накърмят с топло мляко. Ето защо ако човек стане много рано и тръгне из гората, непременно ще чуе как сърните се обаждат на сърнетата. Така може да открие мястото, където е скрито малкото, и ако иска, може да го хване.

По този начин преди две години открих една сърна-майка. Тя обитаваше хубава котловина, където имаше полянка.

През деня сърната не се показваше никъде. Но щом се здрачеше, излизаше да пасе на полянката. Драго ми беше да гледам как пристъпва поляка и безшумно, как дърпа тревата и се оглежда, а ушите ѝ се движат на всички страни. Много предпазлива беше тая сърна. Пазеше се не толкова за себе си, колкото да не би някой звяр да узнае къде крие сърнето си.

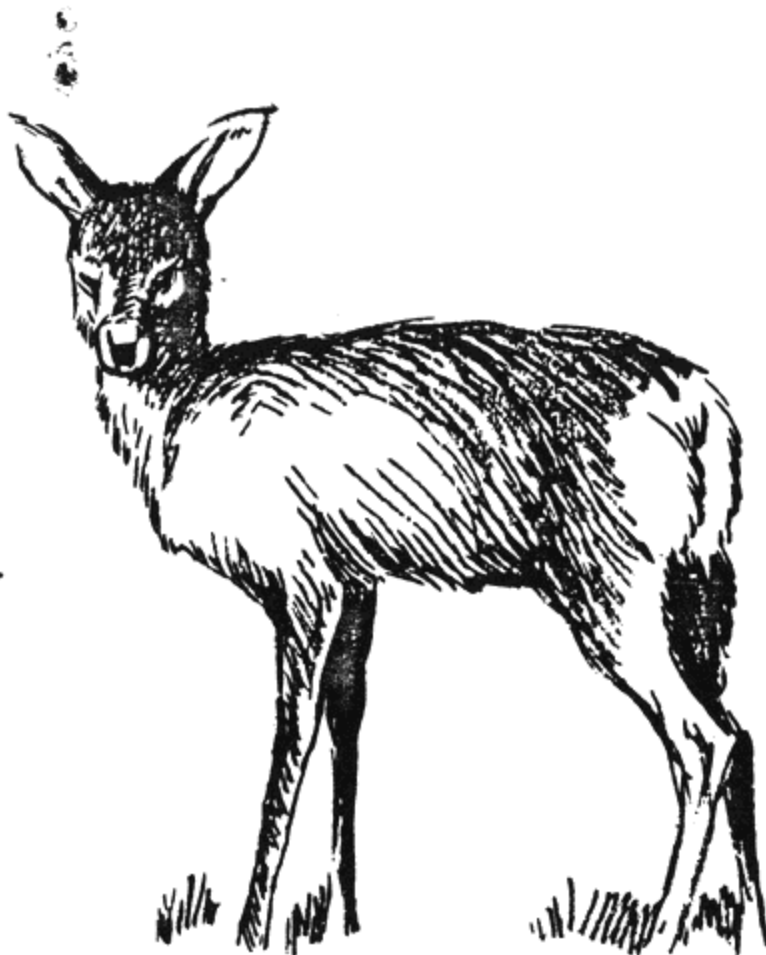
Една привечер, когато залезът хвърляше червенина по върховете на гората, аз издебнах сърната на полянката. Тя пасеше безшумно и бавно се придвижваше. Наоколо бе тихо и спокойно. От дола се чуваше плясъкът на водата. Дивите гълъби гукаха усилено в тия вечерни часове. Дроздовете се надпяваха. Стотици птички огласяха чудесната майска привечер.

Искаше ми се да видя сърната по-отблизо, но тя ме усети и се скри в гората. Аз знаех, че пак ще се върне. Седнах на един пън, сложих винтовката на коленете си, застанах неподвижно и зачаках. Край ушите ми свистяха тъничко комари. Една горска зидарка ходеше надолу с главата по близкото дърво. Жълто-кафяв майски бръмбар

тежко се носеше над полянката, а отгоре на избледнялото небе се виждаше все по-ясно непълният и оцърбял месец. След половин час щеше да мръкне.

Стоях така десетина минути, а може би и повече. И тъкмо започнах да мисля, че сърната няма да се появи, нещо затрополя из гората. Някакво животно скочи тежко, удари земята, изпръхтя. Пресегнах и за всеки случай взех в ръце винтовката.

На полянката беше още светло. Храстите край гората се раздвижиха и сърната се показа. Нещо се протърколи в краката ѝ. А от двете ѝ страни се появиха два жълтеникави звяра, повлякоха се по корем като кучета. Сърната пристъпи към средата на поляната, изфуча с ноздри и заплашително дигна предния си крак. А онова нещо под корема ѝ се притисна о нея. Разбрах каква е работата. Две лисици искаха да грабнат сърненцето. Сърната се бореше да го спаси. Едната лисица се опитваше да отвлече вниманието на майката към себе си, а в това време другата се готвеше да грабне сърнето.

Повдигнах винтовката. Екна оглушителен пукот. Светлината на изстрела озари полянката. Едната лисица се праметна презглава. Сърната направи грамаден скок към гората. Стрелях и по другата лисица, но не улучих. Погледнах — на полянката лежи убитата лиса, а до нея сърнето трепери като лист. Хванах го. То порита, порита и се успокои. Черните му лъскави очички гледаха тъжно.

„Е, казвам си, сега да видим как ще го върна на майка му. Хубаво стана, че се случих тук, иначе тия разбойници щяха да го разкъсат.“

Седнах на пътя и като бръкнах в джоба си, напипах едно алуминено копче от две половинки, които се съединяват на винт като значка. Дойде ми на ум да го сложа на сърнето, на ухото му, за белег, та когато го срещна из гората, да го позная. И тъй направих. Закрепих здраво копчето на дясното му ухо. След това повиках майката да си прибере рожбата. Тая работа е много проста. Достатъчно е да се

поощипе по-силно нежното ухо на малкото. Като го стиснах няколко пъти, то започна да пищи през носа си като мишле.

Не се изминаха десет минути, и сърната се върна. Чух я как поблея тихичко, сякаш питаше: „Къде си, рожбо, не те виждам?“ Пуснах малкото. То заскача смешно и се мушна в тъмната гора.

Две години изминаха от тоя ден. Всеки месец виждам сърната с копче и се радвам, че е станала такава едра и хубава, а тя бяга от мене. Наскърбява ме мисълта, че не мога да ѝ разкажа всичко това. Ако моите диви познати знаеха за доброжелателските ми чувства, сами биха дошли пред хижата. Тогава бих отворил широко вратата и бих им казал: „Заповядайте, приятели, чувствайте се като у дома си.“ Но кой знае. Може би и тогава не биха се решили да влязат — дотолкова обичат свободата си...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.